

Haver-hi

Un dels significats amb què usem el verb *haver-hi*, és a dir, el verb *haver* modificat amb la partícula pronominal *hi*, és el que també reconeixem al verb *existir*. Dit altrament, *haver-hi* i *existir* es poden considerar sinònims, això és, intercanviables en un determinat nombre de casos. Tant podem dir *Hi ha diverses espècies de pins* com *Existeixen diverses espècies de pins*, o bé *No hi ha constància d'aquest fet* com *No existeix constància d'aquest fet*. Però deixant de banda que aquesta sinonímia o intercanviabilitat no és pas absoluta —quan truquen diem *Qui hi ha?*, però no podem pas dir *Qui existeix?*—, la diferència entre *haver-hi* i *existir* està que *haver-hi* s'usa sempre, preceptivament, en singular, i ha d'anar també sempre acompanyat per la partícula pronominal *hi*, la qual, però, només ha d'acompanyar el verb *existir* quan hagi d'exercir la missió específica de designar una circumstància de lloc. Així, reprenent els exemples anteriors, direm, parlant de Catalunya, *Hi existeixen sis espècies de pins*, i parlant d'un arxiu determinat, *No hi existeix constància d'aquest fet*. En canvi, en els mateixos casos, no hi hauria modificació en l'ús de *haver-hi* perquè la partícula pronominal de designació de lloc ja en forma part integrant: *Hi ha sis espècies de pins*, i *No hi ha constància d'aquest fet*.

Es, per tant, sorprenent i, encara més, francament lamentable, que en un mateix text — recentment publicat —, en què hom ha alternat l'ús d'aquestes dues expressions verbals equivalents, el verb *existir* vagi innecessàriament acompanyat de la partícula pronominal *hi* i se n'hagi en canvi prescindit en la perífrasi verbal *poder-hi haver* (o *poder haver-hi*), reduïda, així, a *poder haver!* Que el verb *existir*, o qualsevol altre, vagi acompanyat de la partícula *hi* innecessàriament, perquè és pleonàstica, la designació de lloc figurant ja a la mateixa oració per mitjà d'una frase adverbial, té poca importància, i hom pot admetre aquesta redundància com un esforç expressiu; el que és verament de doldre és que hom redueixi *No hi pot haver res* (o *No pot haver-hi res*) de bo a «No pot haver res de bo», construcció totalment inadmissible. Bé ens plauria de poder-la atribuir a una simple errada d'impremta —les presses de sempre, és clar— però la seva aparició reiterada exigeix i justifica que hom blasmi severament la incúria que la permet.

Albert Jané